

Sygn. akt II KK 564/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 grudnia 2022 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **J. M.**,

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 marca 2022 r., sygn. akt IX Ka 36/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt XIV K 533/21,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 10 listopada 2021 r. (sygn. akt XIV K 533/21) J. M. został uznany winnym czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 marca 2022 r. (sygn. akt IX Ka 36/22).

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu:

„1. Rażąco naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 k.k. polegające na pominięciu celów wychowawczych kary oraz skupieniu się na celach zapobiegawczych kary, w sytuacji gdy skazany jest osobą uzależnioną od środków odurzających i wymaga terapii uzależnień;

2. Rażąco naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 53 § 2 k.k. polegające na braku należytego uwzględnienia przez sąd II instancji przy ocenie wymiaru kary wymierzonej skazanemu wyrokiem sądu I instancji właściwości i warunków osobistych skazanego oraz sposobu życia skazanego przed popełnieniem przestępstwa, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), a pamiętać wypada, że Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił także zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego.

Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia

sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

Dlatego też jedynym zarzutem, jaki mógł zostać postawiony przez obrońcę w kasacji to ten dotyczący rażącego naruszenia standardu kontroli odwoławczej w zakresie uprzednio złożonej apelacji.

Wobec powyższego należał orzec jak w sentencji.

I.n
ał